

Посланець

Микола Костомаров

У панського огорода дівка плоскінь тіпає;
Молоденький жайворонок дівоньку питає:
- Чом ти, моя дівчинонько, така оспала?
Подивилась би на мене - пісню б заспівала.
"Ох, і як мені співати, пташоньку маленький,
Що покинув мене, може, навіть мій миленький!
О, бодай тим тяжко-важко, що нас розлучають:
Повели милого в город, де військо збирають!
О, бодай тим тяжко-важко, що нам ворогують:
Повели милого в город, де шаблі готують!
О, коли б перце я мала - листик написала
Та тобі його, манюсю, знести б наказала!
Ані перця, ні паперу - нічим написати.
Повітай його, манюсю, стань над ним співати,
Як я світом білим нуджу та як я журюся,
Як уранці і ввечері нию і нурюся!"

Хита гілля вітер в лісі, а хвилі у морі,
А кровавії чуприни забитих у полі.
Який лежить, підобгався, інший розплатався,
Один тільки на самоті з смертю мордувався.
Під липою запашною молодець конає,
Тільки коники те чують: стиха він здихає.
Та вже більш своїй коханці йому не мовляти
І останнє опрощання ніким наказати.
Ой вилинув чорний ворон з-за пущі-чагара:
Християнин є смашніший - не хоче татар.
До біленького до тільки крилом пригорнувся,
Цмокнув в губи, черкнув в очі, крюкнув та й - спужнувся!

Молодиця із дівкою пшеницю вбирала.
Молодиця сама жала, а дівка в'язала.
Понад балкою густою в вітрі щось маячить.
Ой то ворон, чорний ворон летить та і кричить.
Покинь, покинь перевесло, смутна дівчинонько:
Він несе тобі од серця гарненьку вістоньку.
Ой подякуй йому, дівко, за сюю пригоду,

Він летить од твого сонця із чужого роду.

Ой послухай, дівчинонько, що той ворон скаже:

Твій миленький здоровенький – тобі чолом каже!